

[Aksel Larsen.]

der meget hårdnakket fastholdt, at varepriserne bl. a. fra England ikke ville stige, fordi England jo havde devalueret i samme forhold som Danmark, og at der kun ville komme prisstigninger på dollarvarer og varer, hvori dollarvarer indgik. Vi sagde hertil, at man kan være evig forvisset om, at England vil sætte sine priser i vejret i forhold til prisstigningen på de tilsvarende dollarvarer. Det er nu sket over en meget bred front, selvom man naturligvis ikke er færdig med denne udvikling.

Hvad kullene angår, har man jo været meget forarget over, at England sådan satte prisen i vejret, og såvidt jeg har forstået på et referat i den konservative presse fra det konservative landsrådsmøde, har det konservative parti ved sin formand Halfdan Hendriksen udgivet, om jeg så må sige, en politisk-økonomisk parole til det danske folk: dette kan England ikke være bekendt. Jeg synes, at de, der selv driver handel, skulle lade være med at komme med sådanne udtalelser. Handel består fornemmelig deri, at den, der sælger, søger at få de højest mulige priser, og den, der køber, søger at få de lavest mulige priser. Undtagelsen er Danmark. Når Danmark sælger smør til England, søger Danmark at få den lavest mulige pris. Men ellers er det altså en regel, at folk, der handler, søger at få den højeste pris, når de sælger, og den lavest mulige pris, når de køber. Det er handelsmoral, og man kan udmærket være bekendt at handle efter denne moral. Det gør alle, der handler. Måske er det ikke noget helt tilfælde, at de gamle grækernes gud for handelen var gud både for handelen og for tyveknægte. Dermed vil jeg ikke sige, at alle handlende er tyveknægte, men det er nu engang sådan; det er handelsmoral og -etik, at den der handler, søger at få den højest mulige pris. England er i den situation, at Danmark har bundet sig til at sælge sine landbrugsprodukter for en lav og stadig faldende pris, samtidig i den situation, at Danmark i kraft af dette ikke kan sælge de pågældende landbrugsprodukter til andre lande, og endelig i den situation, at Danmark som følge deraf råder over sterling, medens der derimod hersker knaphed på anden fremmed valuta. Så er det forståeligt, at England siger: ja, vi kan udnytte situationen; Danmark er nødt til at købe hos os — hvor skal det ellers købe —, og så sætter vi prisen i vejret!

Alt dette kunne være undgået, hvis re-

geringen ville have taget hensyn til det råd, vi har givet den skriftligt, idet vi tilrådede den ikke at slutte sådanne handelsaftaler med England, eller i det mindste få en klausul ind i handelsaftalen, som skaffede os sikkerhed mod engelske prisforhøjelser og skaffede os sikkerhed for leverancer fra England. Regeringen har ikke villet tage hensyn til dette, og derfor ligger regeringen, som den har redet, og det gør de partier også, som har godkendt handelsaftalerne med England. Men ulykken er, at det porcelæn, man på den måde har slået i stykker, skal ikke regeringen og ikke det konservative folkeparti, men forbrugerne i Danmark betale.

Man har forsøgt at renvaske den socialdemokratiske regering i England ved at sige, at det jo er kulrådet, der bestemmer det, og aldeles ikke regeringen. Nu er kulrådet jo indsat af regeringen, så hvordan regeringen kan være fritaget for ansvar i den sag, begriber jeg ikke. Men overfor dem, der skulle være i tvivl, tillader jeg mig at gøre opmærksom på, at ifølge „Berlingske Aftenavis“ for i dag har man i underhuset diskuteret spørgsmålet om kulpriserne i almindelighed og kulpriserne overfor Danmark i særdeleshed, og underhuset har med 270 stemmer mod 152 godkendt dobbeltpriserne. Så kan man ikke mere komme og sige: den engelske regering er uskyldig, det er et eller andet anonymt kulråd, der laver dette. Man kan heller ikke gå og håbe på, at der skal komme en ændring, for det falder aldeles ikke England ind. Der kunne komme en ændring, hvis regeringen og rigsdagsflertallet herhjemme ville. Jeg er ikke i stand til at dømme om, hvorvidt den meget svævende prisklausul, der findes i Englandsaftalen, kan bringes i anvendelse i dette tilfælde, men jeg er klar over, at det er et fortolkningsspørgsmål, og jeg synes, Danmark skulle sige til englænderne: hvis I ikke bliver manerlige med jeres priser, får I overhovedet intet smør eller bacon eller æg mere, så kan I jo se tiden an — I skal nok blive klogere! (*Anker Lau*: Det kan vi tale om i næste uge). Det, der er sagen, er, at England har brug for disse varer, og hvis man fra dansk side optrådte som en nogenlunde god handelsmand, tror jeg, man ville få en forandring. Derfor mener jeg, at det, regeringen burde gøre, var, at den med øjeblikkelig virkning opsagde prisaftalen med England og forlangte andre priser.

Jeg har fremsat dette i forbindelse med vareforsyningslovsforslagets behandling, fordi det står i forbindelse med vareforsy-